

A kérkedő medve

A róka az erdőben csatangolt. Kiért az erdőszélre. Meglátta a medvét - az ott állt egy fatönc mellett, és magában beszélgetet. Fülelni kezdett a róka. A medve csak áll, és így kérkedik: - Nincs a világon erősebb nálamnál! Én vagyok a legnagyobb, a leghatalmasabb! Nem félek senkitől, senki elől nem szaladok el.

„Lám csak, a vén kérkedő! - gondolta a róka. - Megállj csak, majd megmutatom én neked, hogy van nálad erősebb is!” Odafutott a medvéhez, mélyen meghajolt előtte, és megkérdezte: - Mit mondtál az imént, medveapóka? - Azt, hogy

mindenkinél erősebb vagyok! - Úgy van, apóka - mondta a róka -, ez igaz! Nincs nálad, erősebb az egész erdőn! - Az egész világon sincs! - bömbölte a medve. - Ó, apóka, van, azt mondják, van! - Ugyan ki erősebb nálam? - Az ember. - No, mutasd meg hát nekem azt a híres embert! - Gyere, megmutatom. Kilépett a medve meg a róka az országútra.

A róka az út menti bokorhoz vezette a medvét, és megkérdezte: - Látod-e, apóka, ezt a sűrű bozótot? - Látom. - Itt elrejtőzünk, és várjuk az embert. - Jól van - felelte a medve. Bebújtak a bozótba, és meglapultak, és meglapultak. Alighogy leültek, látják öreg emberke lépeget az úton, ősz öregecske, fél lábbal sántít, mankóra támaszkodik. A medve gyöngéden oldalba taszította a rókát, és megkérdezte: - Ez az ember? - Dehogy ez! - Felelte a róka, - Ez csak volt valamikor. Most már feleakkora sincs, mint az ember. . . Hadd, menjen békével, mi pedig várjunk tovább. Tovább gubbasztott hát a bozótban a róka meg a medve. Várták az embert, kémlítették az utat. De az ember még mindig nem mutatkozott. Unta már magát a medve, elálmosodott.

Már éppen el akart szunyókálni, amikor a róka megbökte a vállát. - Ne aludj, apóka! Vigyázz, közelít valaki az úton! Egy kisiú haladt arra, egy öklömnyi kisiú. Nézte a medve, és megkérdezte a rókától: - Ez az ember? - Nem, apóka - mondta a róka, - Hogy volna ez ember! Ez majd csak lesz. Most még negyedakkora sincs, mint egy ember... Hadd, menjen a maga útján, mi meg várjunk türelmesen. Tovább vártak hát a bozótban. Elunta magát a medve. Dörmögni kezdett, mérgeledni. - Hallgass, apóka! - mondta a róka. - Ne mérgeledj! Most már biztosan jön az ember!

Kikukkantottak a bozótból, hát egy fehér lovon ülő fiatal vadászt pillantottak meg. A vadász vállán tegez, benne nyílvesszők, kezében pedig íj. - Látod, apóka, ez az ember - mondta a róka. - Nézd! Kiugrott a medve a sűrűből, két lábra állt, és bömbölt egy hatalmasat. A vadász lova megugrott, a rókának minden szőre szála égnek meredt, olyan rettenetes volt a medvehangja. De a vadász rá se hederített. Lefogta a lovát az ügyes vadász, hegyes nyílvesszőt húzott ki a tegzéből, és célba vette a medvét. A nyíl a medve fülét lyukasztotta át. Felordított a medve fájdalmában, és futásnak eredt.

A róka ott ügetett mellette, és nevetve kérdezte: - Ott az ember, apóka, miért nem nézed? - Ó, róka, nem nézhetem: a szemembe esett valami! - felelte a medve. És futott, ahogy csak inai bírták!